

[Kaj Poulsen]

hvis Danmark gik ind på at give statssubsidier til danske skibsværfter. Det er ikke vejen frem; vejen frem er, at man kan konkurrere på nogenlunde lige vilkår.«

Det er vi enige om, men hvorfor har ministeren så i Ministerrådet i EF accepteret at give direktiv til Kommissionen om, at den kan tillade Italien, Vesttyskland, Holland, Belgien, Frankrig, England og Irland at give statssubsidier op til 30 pct.? Denne handling, som ministeren har foretaget i EFs Ministerråd, har skabt problemer for de danske værfter og gjort, at vi har mistet ordrer for 5 mia kr. i Danmark.

Jeg håber, at vi fra maj måned 1985 til nu er kommet så langt, at det også er gået op for ministeren, at der skal laves noget nu. Vi kan ikke lade dette område sejle sin egen sø længere. Ministeren må tage fat, så vi kan få vores værftsindustri i gang og dermed undgå den kæmpestore arbejdsløshed, der vil blive en følge af ministerens lediggang på dette område.

Det kan godt være, at det ikke er industriministeren, der har givet dette direktiv, men at det er udenrigsministeren, som jo er så bange for fodnoter. Det kunne jo være, at udenrigsministeren i et Rådsmøde var kommet i klemme og havde været den eneste, der skulle sige nej til et sådant direktiv til Kommissionen. I bævrengang over, at de andre skulle synes mindre godt om ham, har han så solgt den danske skibsværftsindustri. Må vi få sandheden om, hvad der er sket. Hvorfor har regeringen solgt de danske værfter på den måde?

Nør Christensen (CD):

Den 1. oktober 1985 blev en sorgens dag. Som bekendt var det den dag, hvor statsministeren holdt sin åbningstale til folketinget, men jeg iler med at understrege, at det ikke var på grund af den, at det blev en sorgens dag. Det var en dag, hvor det ikke blev lettere at være dansker. Det var heller ikke regeringschefens skyld, at det ikke blev lettere at være dansker. Det blev den dag, hvor et folketingsflertal fik udmøntet sin lovgivning i praksis til afprøvning på den danske befolkning for så vidt angår de nye hastighedsbestemmelser. Den dag vil altid blive husket som en sorgens dag, den dag, hvor det ikke blev lettere at være dansker.

Men det er ikke alt, der er så sorgfyldt. Der er også grund til optimisme og tro på fremtiden. Det er mig en glæde som CDs gruppeformand at kunne gratulere statsministeren med de første tre år, en glæde at kunne gratulere med regeringssamarbejdet. Hvis nogen for tre år siden havde sagt, at dette regeringssamarbejde kunne fungere så strålende og så godt efter tre år, tror jeg, de fleste, inklusive regeringspartierne, ville have været noget tvivlende. Hvis nogen spørger os, om vi er i stand til at fortsætte både denne valgperiode ud og de kommende, kan jeg give CDs fulde støtte til, at denne regering kan fortsætte. Vi skal samarbejde i samarbejds gode ånd, og vi skal gøre det, der er nødvendigt.

Jeg indledte med at tale om en sorgens dag og skulle så for at styrke selvtilliden også have et lyspunkt med, men der er så sandelig også et andet område, hvor jeg tør sige at vi har måske ikke en sorgens dag, men så i hvert fald et sorgens år. Det er det retspolitiske område i den del af debatten, jeg har haft lejlighed til at følge, for trafikens regularitet var i dag ikke så perfekt, som vi kunne ønske os, og det er ikke ministeren for offentlige arbejder, der er skyld i det, men den anden.

Alt tyder på, at vi i 1985 er på vej mod en kedelig rekord. I 1984 kan vi konstatere at vi satte klar rekord i antallet af anmeldte straffelovsovertrædelser. Dengang var de på godt 400.000, og nu er tallet oppe på 456.000. Det er en så voldsom stigning, at det vækker megen bekymring rundt omkring og skaber utryghed for folk i hjem, for folk, der færdes på gader og stræder. Et flertal i folketinget kan simpelt hen ikke være bekendt at sidde en sådan stigning overhørig. Jeg føler, at vi har pligt til at skride effektivt ind her. Vi har pligt til at skabe tryghed for vore medborgere, således at de kan færdes trygt på gader og stræder.

Jeg erkender, at der bliver behov for et samarbejde på dette område ud over regeringspartierne. Vi har vide strafferammer inden for straffelovgivningen. Det er muligt, at der er behov for at se på disse strafferammer, men vi er også nødt til at effektivisere, for det er sådan i dagens Danmark, at et ganske almindeligt indbrudsforsøg, og især hvis det gentager sig, jeg havde nær sagt 14 dage i træk, betyder, at virksomhedsindehaveren